

Arrest

nr. 236 642 van 9 juni 2020
in de zaak RvV x / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat, naast de vaststelling dat er kanttekeningen dienen te worden geplaatst bij de bewering als zouden verzoekers gevisieerd zijn door bloedwraak, verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers minder actueel dan of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund, namelijk de COI Focus "Albanië: Algemene situatie" van 27 juni 2018 en "Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017. In deze wordt overigens niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder meer corruptie verder aan te pakken en georganiseerde misdaad te bestrijden, doch dat uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke

mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekers vermogen met hun selectieve lezing en kritische noot evenmin niet de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De informatie van Cedoca, waarnaar in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, is eenduidig en wordt op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het EASO, het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld het fenomeen van bloedwraak proberen te bestrijden door middel van preventie en sensibilisering. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Bovendien dient benadrukt dat verzoeker A.L. voor de beweerde bloedwraak met de families Ba. en Bi., behalve het op straat inlichten van een wijkagent over geblindeerde voertuigen in zijn wijk, geen verder beroep heeft gedaan op de politie (notities persoonlijk onderhoud 27 augustus 2019, p. 12). Desalniettemin blijkt uit verzoekers verklaringen dat de politie voor zijn woning patrouilleerde en derhalve wel degelijk bijstand verleende (ibid., p. 12). Tevens verklaarde verzoeker dat tijdens een grote politieactie in Shkodër de door hem genoemde geblindeerde pantservoertuigen, die toebehoorde, aan zijn tegenstanders en die een directe bedreiging waren voor hem en zijn gezin, in beslag werden genomen (ibid., p. 11). In diezelfde periode werden S.B., I.B. en A.B. gearresteerd (ibid., p. 13). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat sinds 2018 de politie en het gerecht in Albanië krachtadig optreden in de bendeoorlogen in Shkodër. In de bestreden beslissingen wordt als volgt toegelicht: "Zo blijkt hieruit dat in de periode september-oktober 2018 in totaal 11 personen werden gearresteerd van de criminele groep Bajri en dit nadat de Albanese politie maandenlang onderzoek naar hen had gevoerd onder meer via telefoontaps en de inzet van drones. Bij een grootschalige politieactie in september 2018 werd in Shkodër Ilir Bajri samen met vijf andere bendeleden gearresteerd. Twee weken later, op 21 september 2018, werden Safet Bajri (Rustemi) en drie andere personen opgepakt in Tirana. In dezelfde maand nog werd Behar Bajri in Nederland gearresteerd en een maand later Enver Bajri in Spanje. Deze laatste wordt beschouwd als het hoofd van deze misdaadorganisatie. Verder blijkt uit deze informatie dat de politie ook optrad tegen uw eigen familie en actief op zoek is naar Mustafa Lici." Van enige onwil van de Albanese autoriteiten om tegen deze groepen op te treden is dan ook geen sprake.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift nog op het door hen neergelegd attest van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" uitgereikt door de voorzitter van deze organisatie, Nikoll Shullani, en dit op datum van 3 juli 2019, waarin gesteld wordt dat verzoeker A.L. sinds de moord op F.L. op 10 augustus 2018 in een bloedwraak verkeert. De Raad merkt dienaangaande op dat, daargelaten geen objectieve bewijswaarde kan gehecht worden aan voormeld attest zoals toegelicht in de bestreden beslissing, dit attest niets wijzigt aan de gedane vaststelling dat de Albanese autoriteiten in verzoekers hun geval voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoekers geciteerde rechtspraak, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden.

Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 25 mei 2020 verzetten verzoekende partijen zich tegen de behandeling van de procedure op grond van een loutere schriftelijke procedure zonder de mogelijkheid om te worden verhoord en zijn van mening dat deze procedure de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie evenals de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet schendt.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Verzoekende partijen hebben middels de pleitnota gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opmerkingen te formuleren op de in de beschikking van 11 maart 2020 opgenomen grond en hebben deze voorgelegd aan de Raad. Er kan niet worden ingezien in welke zin het feit dat deze opmerkingen schriftelijk worden geformuleerd in plaats van mondeling, een beknotting van hun rechten vormt. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van dit argument.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partijen aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Immers, alle partijen die voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd hebben om gehoord te worden, waaronder ook verzoekende partijen, werden uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging.

Klaarblijkelijk ligt geen schending voor van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, artikel 47 van het bovengenoemd Handvest en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.2. De Raad stelt in voorliggende zaak verder vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 25 mei 2020 bepaalde argumenten/elementen zoals uiteengezet in het verzoekschrift hernemen. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij in detail het bestaan van de vendetta hebben aangetoond, die hen persoonlijk raakt, evenals het ontbreken van daadwerkelijke bescherming van de autoriteiten, en hebben aan hun pleitnota dienaangaande stukken gevoegd.

3.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen per pleitnota van 25 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 11 maart 2020 en de bestreden beslissingen werd vastgesteld.

3.4. De Raad wijst erop dat de gevoegde documenten aan hun pleitnota zijn opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen voorgelegde documenten dan ook niet in overweging te nemen. Daarnaast betreffen deze documenten ook fotokopieën waaraan geen objectieve bewijswaarde kan gehecht worden vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

3.5. Bijkomend stelt de Raad het volgende vast omtrent deze voorgelegde documenten (op basis van de (vrije) vertalingen):

- De Raad merkt omtrent het internetartikel van 10/08/2018, waaruit volgens verzoekende partijen zou moeten blijken dat F.L. zou zijn vermoord in het kader van een bloedwraak, op dat het enkel een vertaling betreft, maar het oorspronkelijke internetartikel niet gevoegd is aan hun pleitnota. Uit deze vertaling blijkt bovendien niet zeker of F.L. zou zijn vermoord in het kader van een bloedwraak aangezien in de vertaling te lezen staat dat: "(...) *le meurtre avais prétendument été commis pour des motifs de vendetta*". Uit de vertaling blijkt ook dat de politie een onderzoek aan het voeren is. Daarnaast worden de namen van verzoekende partijen niet vermeld in de vertaling waardoor niet blijkt dat zij zouden betrokken zijn in deze vermoedelijke bloedwraak.
- De Raad wijst erop dat uit de briefwisseling met het Albanese ministerie van 11/09/2018 (met een vertaling) blijkt dat de autoriteiten een onderzoek hebben gevoerd in de vermelde zaken in deze brief, maar de daders nog niet gekend zijn. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Daarnaast worden verzoekende partijen hun namen ook niet vermeld in dit document en staat ook niet te lezen dat deze feiten zouden kaderen in een bloedwraak.
- Verzoekende partijen stellen bij het internetartikel van 23/09/2018 (met een vertaling van enkele passages uit het internetartikel), om het ontbreken van bescherming aan te tonen, in hun pleitnota dat: "*Het betreft een mededeling tussen de Eerste minister Rama en Behar Bajri, één van de leden van de criminele bende van Shkodër, in vendetta met verzoekers. De twee betrokkenen bespreken de manier waarop vermeden zou worden dat Behar voor de feiten zou worden vervolgd.*".

Verzoekende partijen stellen in hun pleitnota bij de kranten-/internetartikels van mei 2020 dat vijf leden van de bende van de familie Bajri vrijgelaten zouden zijn. Zij hebben van deze kranten-/internetartikels een (korte) vrije vertaling gemaakt in hun pleitnota.

De betreffende informatie (op basis van de vertalingen) in deze artikels bevat evenwel geen, laat staan uitgebreide en objectief gedocumenteerde informatie omtrent corruptie bij of slechte werking van de Albanese autoriteiten. Er blijkt hoe dan ook geenszins uit en verzoekende partijen maken allerminst met enig concreet en overtuigend begin van bewijs aannemelijk dat zij omwille van corruptie en of om welke andere reden dan ook geen toegang zouden hebben tot en geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten, en dat deze hen geen of onvoldoende hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Een loutere verwijzing naar artikels omtrent corruptie bij of slechte werking van de Albanese autoriteiten en (de invloed van) de georganiseerde misdaad in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.6. Gelet op het voorgaande werpen verzoekende partijen geen ander licht op de vaststellingen uit de bestreden beslissingen en de beschikking dat er kanttekeningen dienen te worden geplaatst bij de bewering als zouden verzoekende partijen gevisieerd zijn door bloedwraak, en zij hoe dan ook niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

4. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen).

Derhalve blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS